

En algun lloc de la geografia catalana

Concert d'Aquell Parell

Maig del 25. Sol i quatre núvols durant la sortida dominical, feta amb la intenció de trobar a la fira del disc els vinils que enyoro. I, també, per gaudir de la música.

—Què et sembla si fem el got?

—Sí, a aquesta hora comença a venir de gust una cerveseta ben freda.

—D'acord, busca un parell de cadires i una taula a prop de l'escenari, jo vaig al taulell, portaré dues canyes i el que trobi per acompanyar.

La música ens agrada a tots dos. Sempre que sabem d'algun punt on hi ha festa, ens hi acostem, més encara amb la fira discotequera.

—Aquí tens guapa, olives i cervesa. Estarem bé aquí! Ets un as buscant lloc on posar el cul!

—Si, ja ho sé, per això em carregues sempre el mort a mi! —rialles compartides...

—Qui són aquests?

—Aquell Parell...

—Sí, ja ho veig que són dos!

—Que es diuen Aquell Parell!

—Haaaa...

La capacitat musical d'Aquell Parell ens porta a gaudir d'un grapat de concerts en un de sol. Dues hores de pop-rock on compareixen grups tan coneguts com Queen, Police, MClan, Dire Straits o Chicago, juntament amb solistes com Elton John, Bruce Springsteen, Van Morrison, Bob Marley i també Tina Turner. A sobre, amb una versió d'una cançó tan nostra com "La gent que estimo" d'Oques Grasses.

David Sais canta i s'acompanya rítmicament amb els sons de la seva Gibson. Jordi Martínez ofereix uns solos de guitarrista amb la seva Fender Exclusive que emocionen i donen força a les interpretacions dels temes.

Estan a punt d'iniciar un viatge que ens ha de portar a més d'un continent, musicalment parlant.

Tots dos, sí, dos que sonen realment com un grup amb molta experiència a la seva esquena. En una caixa de ritmes troben l'ajuda necessària per acompanyar-los en la seva magnífica interpretació de les cançons que s'atreveixen a regalar al públic.

Aquell Parell, un nom que no pot ser més expressiu.

La presentació i els comentaris, que donen un plus a la seva actuació, són a càrrec del David, que és l'amo i senyor del micròfon. De tant en tant, dona

alguna pista de la següent interpretació. Això no interfereix en el seu bon fer en cap moment.

Passats uns minuts, entenc per què només hi ha un micro, i que el Jordi no tingui veu (vot sí que en té!). Quan li peta, en deixa anar alguna de bona: comentaris desvergonyits que fan pixar de riure al públic més proper i que provoquen alguna rialla del David.

El concert va tenir un inici suau, més de balades que de rock pur, però que va ser intens i marcat pel bon so que sortia del seu equip electrònic. Cinc o sis cançons més enllà, amb la veu i els instruments ja més afinats, comença la festa: la gent coreja la tornada de les cançons més conegudes i sembla decidida a aprofitar totes les opcions que Aquell Parell els ofereix.

Els músics, amb el brogit del públic, també sembla que s'encomanen de les ganes de passar-ho bé i donen un afegit més de professionalitat. El nivell interpretatiu puja un graó. Per postres, sense presentar-la, comença "Crazy little thing called Love", i aquí, les mans dels assistents acompanyen aquest tros d'obra mestra de Queen.

El duo continua amb un estol d'èxits que tots coneixem i que nosaltres, entregats i disposats a no defallir, cantem i aplaudim generosament.

David i Jordi, Jordi i David, Aquell Parell, ha sigut un plaer!

Crítica elaborada per Plade (i Carme) de la **Biblioteca Pilarín Bayés de Vic** en el marc del projecte Va de música.